

האיבצע המדהים לשיחרור החטופים

רר את כל החטופים, ואגב כך רמזו כי דבר תלוי גם בעמדת ישראל לגבי שיחרור פלסטינאים הכלואים בבתי הכלא בישראל. שכטר מיהר להעביר את הידיעה למטה ההצלה שהוקם בבית הישיבה בברוקלין, ומשם החל הלחץ על יצחק רבין. בראש הלוחצים עמד המנהיג החרדי מר ריס פוירשטיין, חרשתן עשיר בעל מהל' כים בקרב חברי הקונגרס האמריקאי אשר לא פעם הופעל ערדי השגרירות הישרי

לא הירפה. הוא נשאר עומד במקום מספר שעות סקדי משרד החוץ ניסו לגייס פקיד בכיר, ד"ר נתן לוי, בנו של עסקן אגודת ישראל בניוירוק, שישפיע על שכטר לעזוב את המקום. אך שכטר לא נז. לבסוף הופיע רוג'רס. למראה השר הי יוצא ממכוניתו זינק שכטר לעברו, תפס בשוחלו, פרץ בבכי קולני וזעק: "אתם מוכרחים להציל אותי!" רוג'רס הבטיח כי יעשה הכל כדי לשחר

ביום הראשון לפני שבועיים בשעה שש בבוקר, עלה על מטוס טי.ו.איי. בי לוד רב מווקן וכבד-גוף, מלחה עלידי אשר תו הנראית קשישה ממנו בהרבה, בתו ר חתנו בעל הווקן ההוצלאי השחור. אל נמל-התעופה לידהו רק כמה תלמידים, והוא נפרו מהם בנשיקות. אחר-הצהרים, כאשר הגיעה הידיעה כי הבואינג האמריקאי, שעבר בלוד בדרכו מן המזרח הרחוק, נחטף בידי אנשי החזית ה עממית לשיחרור פלסטין, עברה צמרמורת בקרב תלמידיו של הרב יצחק הוטנר, ראש ישיבת חיים ברלין בברוקלין, ואחרו האי שים המרכזיים בעולם החרדי, הם מיהרו ל התקשר עם משרדי הישיבה בניוירוק, מסרו כי בין החטופים נמצאים הרבי ומשפחתו. בכניין רבי-הקומות, באחת השדרות המר כניות של ברוקלין, קמה סערה. "מוכרחים להציל אותו מיד!" אמרו התלמידים, ש הכירו את רבם בן ה-76 כאיש חולני וכי אדם רגיש. התלמידים המיישוב ליד הטלפו נים, החלו מזעיקים אישים להצלת רבם. קבוצה אחת של תלמידים התכנסה בי ביתו של ח"כ אגו"י מנחם פרוש בירושלים והחלה מזעיקה את יהדות העולם. כך החל האיבצע הפנטסטי ביותר מאחור רי החטיפה, מדהים יותר מהחטיפה עצמה.

★ ★ ★

שרוולו של רוג'רס

אחד מראשי ישיבת חיים ברלין, הרב מאיר שכטר, סס מניוירוק לוושינגטון הוא צעד ישר למשרדי הסטיט דפרטמנט, בקיש לראות את שר החוץ ויליאם רוג'רס, כאשר נמסר לו שרוג'רס אינו במשרדו.

הקצב המטורף של המאורעות המתחולל לים בודה איים לשבש את חושי האנשים. רק אתמול נראתה בעיית חטיפות המטוסים בידי אירגוני החבלה הפלסטיניים והחזקת בגיהערוכה, כמאורע הנוגע לכל ישראלי, רק שלושם היתה בעיית הטילים בתעלת סואץ שאלה של חיים ומות. תוך שבוע אחד התהפך הגלגל. הבעיות שראו גורליות נחקו לקרן זכות. ההת פונוחיות בגדה המזרחית של הירדן חוללו תשורה יסודית ברגשותיו והתייחסותיו של האזרח הישראלי.

עניין פרטי. התגובה הראשונה, ה כמעט-כללית, לנוכח המלחמה שפרצה בין הוגבא הירדני לבין אירגוני המחבלים וה צנא הסורי, היתה של שמחה לאיד. "שישברו את הראש האחד לשני!" אמרו עקרות-בית בשחקים. "כל כדור שהם יר רים זה על זה הוא פחות כדור אחד לעבר חילונינו." אמרו הגברים בבתי-הקפה. תגובה זו הולידה אישות כמעט כללית למה שמתרחש במרחק קילומטרים ספורים מגבולה של ישראל. אפשר היה להבין, אם לא להצדיק, תגובה כזו בקרב העם. אי אנשיר היה לסולח על כך שזו היתה גם תגובתה של ממשלת-ישראל.

הממשלה התייחסה למאורעות בירדן כי אילו הם עניין פרטי בין חוסיין והמחבלים. כאלו אין תוצאות המלחמה הנטושה בירדן נוגעות לגורלה של ישראל. בהעדרה של גולדה מאיר, בחרה הממשלה לא רק בקו של "שב ואל תעשה" אלא גם בקו של "טוב ואל תחשוב!", "שב ואל תחליט!" מבח בעב הפלסטיני. לממשלת-יש

הנוסעים שרו - אבל מפני שחשבו

טוהם הולכים למות?

דייווחים הרשמיים שנמסרו לאחר () כשלוש גסיון החטיפה במטוס אל-על לזוני שבועיים היו מוזרים במיקצת. כולם העלו על נס את הצלחת שומרי המטוס למנוע את החטיפה, את המורא הגבוה

של הנוסעים בעת הקרה שהתחולל ליד דלת תא הטיסים ואת עצם העובדה שמבין כל המטוסים שניסתה החזית העממית ל שיחרור פלסטין לחטוף באותו יום, היא נכשלה דחא במטוס אל-על. לעומת זאת הסתירו התגובות הרשמיות, הן של אנשי צהת אל-על, הן של הנוס עים והן של דוברי החברה, כמה פרשיות סתומות בפרשה. איש לא יכול היה לתת תשובה ברורה כיצד הצליחו ליילה האלו וחברה לעלות על המטוס באמסטרדם, למ רות הבדיקות הקפדניות, או מה היה עולה בגורל המטוס ונוסעיו, לוא לא היתה תק לה מיכאנית ברימון שהצליח המחבל ש נהרג לשחרר לפני שנפח את נשמתו. אולם היו עוד שאלות נוספות, שלא נש

אלית. עתה בקיש את התמורה. הוא הת קבל מייד לשיחה אצל רבין. "3000 חבלנים" טען פוירשטיין, "הם כאין וכאפס לעומת ראשי-הישיבה". כאשר החל רבין מסביר כי ישראל לא תוכל להיבצע לסחיסות, עזב פוירשטיין את החדר בועם. הוא התקשר טלפוני עם השרים הדתיים בישראל ועם מנכ"ל משרד ראש-הממשלה, ד"ר יעקב הרצוג, חזר על דרישתו כי ישראל תצהיר שהיא מוכנה לשחרר כל מספר של חבלנים שהחזית דורשת תמורת החטופים.

★ ★ ★

נמורי קרתא ומגבית

אתה שעה החזו גם לחפש דרכים אחרות. אחד הרבנים, הפעיל בועד ל מען ידיות אמריקה-ברית-המועצות, מיהר למשרדו של אנטול דוברנין ובקיש את התערבות מוסקבה. חוגים שונים של נמורי קרתא, שיש להם קשרים סמויים עם משל חות ערביות באו"ם, הפעילו את קשריהם. מישלחת של רבנים יצאה לבוסטון לבד קור מיוחד אצל הקארדינל הקתולי קאשינג, בבקשה שהוא יפעיל את הוותיקן. קאשינג התקשר מייד עם רומא, ושם הובטח לו כי שליח אישי של האפיפיור יצא מייד לירדן. בינתים הגיעה לחוגים החרדים בניוירוק ידיעה, כי ממשלת ישראל מסרבת לשחרר חבלנים שפוטם. הועם בשכונת היהודיות של ברוקלין גבר. ואז הועלתה ההצעה ה מדהימה ביותר בפרשה המדהימה: לנסות לפדות את הרבי וחבריו תמורת דולרים. היו אמנם כאלה שטענו כי ההלכה יהיה דית אוסרת תשלום סכומים גדולים כדמי פדיון-שכויים, כזי שלא להרגיל את השוברים ברוחחים כאלה - דבר שיגביר את תשוקת הממון ויביא ללקיחת שבויים נוספים. אבל זקן מורה-ההוראה באמריקה, הרב מרדכי פיינשטיין, מצא הלכה שבמקרים מסוימים מותר לשלם גם סכומים גדולים ובלבד שה שבויים ייפדו.

ואז החלה מגבית נרחבת. איש אינו יודע מי סינן את הסכום של עשרה מיליון דולאר. אבל הלכה שמועה שיש גורם ערבי, המוכן לתוך בין יהודי ברוקלין לבין החזית, אם ייצא סכום זה. מכל רחבי אמריקה החלו זורמים דולרים. רבנים, ראשי-הקהילות וסתם יהודים העבירו המחאות לקרן פדיון השבויים. השבוע הודיעו אנשי המגבית כי הסכום בידם, וכי הם מוכנים לשלמו תמורת הרבי. הצרה היתה, כי בתנאים פרצו הקרבות בירדן, והמתחך לא יכול היה לצאת אל מטה החזית כדי להציע את העסקה.

הרב הוטנר בגללו - 10 מיליון דולר

אלו בסומבי, והמשמשות עתה נושא לחקר רה. מייד אחרי נסיון החטיפה נמסר כי במטוס היו שני אנשי ביטחון, שלפי דיווחי העיתונות הורה, כמו הדייזי מייז הלונדוני, שייכים ליחידה הנקראת 007 וכולם "ברר אים בגופם, מאומנים להפליא, צעירים ו נושאים אקדחים בעלי קליבר קטן שאינם יכולים לגרום נזק חמור למטוס הנחתן בי תנאי לחץ, אך יכולים בהחלט לגרום ל פגיעה חמורה לחוטפים."

והנה, בשעה שתאירו את נסיון החטיפה, דיברו כולם רק על איש-ביטחון אחד ש נאבק בחוטפים ומנע את החטיפה. היכן היה איש-הביטחון השני?

מסתבר, שהיתה כאן תקלה חמורה מצו חברת אל-על. כאשר רכשו ליילה האלד וי חברה את הכרטיסים למטוס, היו כמעט כל המקומות במטוס תפוסים. כדי לפנות מקום, הוקם אחד מאנשי הביטחון מי מקומו והוכנס לתא הטיסים. שם, כשהי דלת נעולה, נמנעה ממנו כל אפשרות פעו לה והשתלטות על החוטפים.

גם הדוחים כאילו שרו נוסעי המטוס בצתתא לאחר סיכול ניסיון החטיפה, היו מוגזמים במיקצת. סיפר אחד הנוסעים כי מטוס: "אחרי שהשתלטו על החוטפים, היטה הטיס את המטוס והחל לצלול כמו מטוס-קרב. הוא לא ידע שהעסק עם החוטפ פים נגמר, וניסה לערער את שיחי משקלם. אנחנו לא ידענו או שהמטוס צולל בגלל הטיס. חשבנו שהוא עומד ליפול. היינו בטוחים שזה הסוף. או התחבקנו ופרצנו בשירה. שרנו מפחד. רק אחר-כך, כשהמטוס המינשר, הפכה שירה זו לשמחה."

חקירה בפרשת אל-על

ראל לא היה ברור כלל מה היא רוצה. בבחירה בקו של ישיבה והמתנה לתוצאות, היא הניחה למאורעות להתגלגל כאילו אין העניין נוגע לה. קשה היה אפילו לדעת אם ישראל מעוניינת בנצחונן של הצבא הייר דני על הפלסטינים או שהיא אינשה לגורל